

Gyimesi László

KÉNKŐ A LAKODALOMBAN

*Nekem a tizenkilencedik század tetszett,
A kisuvickolt eszmék, daliák, történetek,
A nagy háborúig meghosszabbított korszak
Parfümös hölgyeivel, s Freud díványaival.
Nekem a huszadik század csak a hazám volt,
A felforgatott idő szakadékáig, talán tovább,
Szigorú, mostoha hazám, vérszívó szerelmem.*

*A huszonegyedik korán kezdődött, de másnak:
Rablórendek gőzös, grasszáló szabadcsapatainak,
A gyűlölet napszámosainak, kifent zsoldosoknak,
Fakó fiókzsarnokoknak, s az avított szolganépnak.
Idegen vagyok itt, mint kénkő a lakodalomban.
Rongyaim valódiak, de minden másom csak álca,
A verlébak is kitörnek, peng a hallgatásom ára.*

*Nekem a tizenkilencedik század tetszett,
Fényezéséhez volt időnk, a derest bearanyoztuk,
Igába szédült parasztok jelmezbáljaira jártunk,
Éhség, tüdőbaj, megtört gerincek, amerikai álmok
A tiltott hátsó udvarokban, a lelencek között –
Hazám, tűnő időm, szerelmem a hiú magasban.
Dörzsölöm bilincseim. Mondd: a kard fényesebb.*